

Arrest

nr. 98 750 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 73 587 van 19 januari 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde naar aanleiding van de eerste asielaanvraag bij arrest nr. 73 587 van 19 januari 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas, en dit op basis van opmerkelijke vaagheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het ongeloofwaardig bevonden relaas en legt hij ter staving daarvan twee documenten neer: een fotokopie van zijn Russisch rijbewijs en een convocatie. Het Russisch rijbewijs kan op geen enkele wijze de voorgehouden feiten ondersteunen. Wat de convocatie betreft benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Een lezing van 's Raads arrest nr. 73 587 van 19 januari 2012 maakt afdoende duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake kan zijn. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 73 587 van 19 januari 2012 anders zou zijn geweest indien deze gegevens alsdan zouden hebben voorgelegen.

De tweede asielaanvraag bevat verder een nieuw gegeven, namelijk een recent ontstane vrees voor bloedwraak. De Raad stelt dienaangaande vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit nieuwe gegeven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vaststellingen die de commissaris-generaal terzake deed, doch laat na deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve en valabele argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het nieuwe gegeven is ongeloofwaardig en kan als dusdanig evenmin aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Inzake de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet is verzoeker van oordeel dat de veiligheidssituatie nog steeds schrijnend is, wat voor hem een reële kans op een onmenselijke of ontorende behandeling met zich meebrengt in geval van terugkeer. Deze stelling is in tegenspraak met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker brengt geen elementen aan die de juistheid van de informatie en de conclusie die de commissaris-generaal daaruit getrokken heeft in het gedrang brengen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat de convocatie wordt afgewezen op algemene gronden zonder dat de authenticiteit wordt onderzocht. Verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en op zichzelf de geloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag niet kunnen herstellen. Zoals in voormelde beschikking reeds gesteld gaat verzoekende partij er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing: *“Zo bevat het document enkel een stempel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar geen voorgedrukte hoofding in de linkerbovenhoek; waarom dit zo is, weet u niet (CGVS, p. 6). De convocatie vermeldt dat u zich moet melden op 20 juni 2012, maar wanneer de convocatie zelf is uitgegeven staat er niet op. U weet ook niet hoe dat komt (CGVS, p. 6). De convocatie vermeldt tot slot evenmin in het kader van welke zaak u zich dient aan te melden en bevat geen enkele informatie over de aflevering van dit document. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat documenten in Tsjetsjenië en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. (...)”*.

Waar verzoekende partij voorts betoogt tijdens de terechtzitting dat zij slechts kan buigen op moeizame contacten met haar thuisland wijzigt dit niets aan de vaststellingen omtrent de voorgelegde convocatie en de vormgebreken die daarmee niet worden verschoond.

Tot slot stelt verzoekende partij dat de wijze waarom de bloedwraak werd onderzocht niet zorgvuldig was. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden bloedwraak berust op het feit dat verzoekende partij niet op de hoogte is van een aantal essentiële elementen in verband met deze bloedwraak, wat verzoekende partij in wezen niet betwist. Van de persoon die beweert slachtoffer te zijn of te kunnen worden van bloedwraak kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij/zij op zijn minst weet hoe deze families heten en tot welke teip ze behoren, zoals in de bestreden beslissing correct wordt gesteld. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker dit niet betwist en zich beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vaststellingen dienaangaande. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaak niet zorgvuldig zou hebben onderzocht kan niet worden aangenomen en wordt niet aangetoond met blote beweringen.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Rusland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS